

Juni 2015

Toedeledokie

Als Mark Rutte de Grote-Dikke-Ik-mentaliteit in de Oisterwijkse politiek zou moeten aanpakken, had hij er een flinke kluif aan. AB en VVD hebben weinig last van scrupules en dumpen eenvoudigweg de overbodige coalitiepartner PGB. Dat dit enkel kon gebeuren door de overloop van de CDA'ers Van Beckhoven en Van Tuyl, en dat er dus voor de nieuwe coalitie AB-VVD helemaal geen mandaat van de kiezer is, wordt angstvallig verborgen gehouden door de beide partijen. Maar lang is dat niet vol te houden. Zelfs het neutrale Brabants Dagblad kopt in zijn redactioneel commentaar: 'Loopje met de democratie'. Dat leidde tot boosheid bij fractievoorzitter Van den Bosch van de VVD, maar hij verzuimde in de verantwoording tijdens de gemeenteraad dat afstand nemen van die persuitspraken te vergezellen van argumenten. Van den Bosch had het voortdurend erover dat het fundament onder de coalitie weg was, maar waarom hij dan niet naar coalitiepartner AB kijkt is een raadsel. Immers zij voeren al sinds het aantreden van de coalitie soms geducht en op een populistische manier oppositie. Maar Van den Bosch is daar blind voor om de simpele reden dat hij de zes zetels van AB nodig heeft voor een coalitiemeerderheid in de raad.

Dat AB PGB dumpst is overigens niet zo'n wonder, dat gebeurde bijna ook in de vorige coalitie waarin beide partijen vertegenwoordigd waren. Toen vochten ze in de zomer van 2005 elkaar soms letterlijk de kiet uit. Wethouder Jan Oerlemans van PGB was al met ziekteverlof en ook CDA-wethouder Lambert van den Bosch dreigde er de brui aan te geven. Maar dankzij de stuurmanskunst van burgemeester Yvo Kortmann en fractievoorzitter van AB Noud Smits kwam het net niet tot een breuk. Die stuurmanskunst was er nu blijkbaar niet en bovendien hoefden AB en VVD nu ook niet zo nodig te lijmen.

Vanuit AB en VVD aasde men al maanden op een goede gelegenheid. Die kwam er toen het nog onervaren PGB-raadslid Dion Dankers wat harde woorden aan het adres van wethouder Ina Batenburg (VVD) spuide. Dankers ging diep door het stof en nam zijn woorden terug. Maar de stok om de hond te slaan was gevonden. Al een half jaar zoemden er geruchten door de politieke wandelgangen dat AB en VVD van wethouder Lemmens (PGB) af wilden. Hij zou de commissieleden en raadsleden in het debat onvoldoende weten te overtuigen en te weinig bestuurlijke daadkracht uitstralen. De megastal-kwestie werd genoemd, maar de miljoenen investering bij KVL zal ongetwijfeld op de achtergrond ook hebben meegespeeld. Daarbij komt dat AB in de commissie waarin Lemmens moet optreden (Ruimtelijke Zaken) zijn zwaargewicht Martien Mathijssen heeft afgevaardigd, die zelf een verleden heeft als wethouder in deze sector. Dat maakt het doorgaans niet gemakkelijker. Lemmens moet het gevoel hebben gehad dat na ieder debat met de coryfeeën van AB (Ruud van de Ven en Martien Mathijssen) de poten meer onder zijn stoel waren weggezaagd. Wat dat betreft was Ruud van de Ven eerlijk tijdens de verantwoording in de raad: hij schroomde niet te stellen dat ook de samenwerking in het college in het verleden niet optimaal was geweest. Frappant was het vervolgens dat fractievoorzitter Ruud van de Star van Pro Lemmens juist roemde om zijn wethouderservaring en optreden in de KVL-kwestie.

Opvallend is de rol van de VVD. In vorige raadsperiodes was deze partij nooit gecharmeerd van het populistische AB. Integendeel de fractievoorzitters Pijpers en Schoenmakers maakten gehakt van het optreden van AB in de raad. De VVD wilde een serieuze bestuurspartij zijn en niet gelieerd worden aan de roepers van AB. Met Ina Batenburg en Laurens van den Bosch lijkt de VVD een draai van 180 graden te hebben gemaakt. Men heeft zich met huid en haar verkocht aan AB. Immers het valt niet te verwachten dat in een nieuwe raadsperiode Pro, PGB en het eventueel dan weer terugkerende CDA nog snel geneigd zullen zijn om met de VVD een coalitie te sluiten. En de kans dat AB en VVD samen een meerderheid van de kiezers achter zich krijgen, is miniem. Men speelt dus hoog spel met het dumpen van PGB.

Hoe serieus moeten we de opdracht van AB en VVD aan informateur Jan Slaghuis nemen? De wethouders Batenburg en Smit lieten onmiddellijk weten dat ze zich nog altijd gesteund achten door een meerderheid in de raad en dus niet van plan zijn het veld te ruimen. Misschien heeft AB niet voor niets als eerste op Slaghuis' CV laten zetten dat hij zestien jaar zakelijk leider van een Almelose cabaretgroep was. De informatiepoging is een politieke farce. PrO-fractievoorzitter Van der Star noemt het verhaal van AB en VVD (en de informatiepoging) ongeloofwaardig. Bovendien zou het voor PrO politieke zelfmoord zijn om het vijfde wiel aan de AB-VVD wagen te worden, mee te mogen bezuinigen op de huishoudelijke zorg, megastallen toe te staan, terwijl PGB zich dan lachend in de oppositie kan nestelen.

Er komen belangrijke besluiten voor de raad aan: zwembad, cultuurcentra en megastallen. Het oude coalitieakkoord is volgens de VVD van de baan, de informateur werkt naar een nieuw akkoord toe. Maar het lijkt erop dat AB en VVD al lang onderling het op een akkoordje hebben gegooid. En vanaf dat moment konden PGB en Wim Lemmens de laan uit worden gestuurd. Mochten Van den Bosch en Batenburg Mark Rutte nog eens tegenkomen op een VVD-bijeenkomst dan lijkt ons de kans groot dat de premier ze begroet met een kort 'Toedeledokie'.

Bisdom Bluysen spaarde van seksueel misbruik verdachte Oisterwijkse pastoor

In de [RRT van juni 2012](#) hebben we onthuld dat de bouwpastoor van de Markuskerk Jan Schoenmakers (Tilburg 1920) begin januari 1968 is gearresteerd door de Rijkspolitie op verdenking van seksueel misbruik. Uit diverse reacties van (oud)wijkbewoners hebben we begrepen dat de verdenking vooral misbruik met misdienaars betrof. Dat was toen natuurlijk ook niet nieuw. Maar nieuw was wel dat dergelijke berichten gewoon in de (katholieke) pers kwamen. De tijden leken te veranderen. Zo berichtten de kranten in december 1967 over zedenschandalen waarbij Belgische geestelijken betrokken waren. Op 2 februari 1968 volgde in meerdere kranten het bericht dat een 39-jarige kapelaan en 30 jarige onderwijzer uit Berkel-Enschot verdacht werden van ontucht met minderjarige jongens, gepleegd gedurende het laatste halfjaar van 1967. Terwijl vroeger de ouders dan de geestelijken in bescherming namen, deden deze ouders bij de Rijkspolitie hun beklag waarna de Officier van Justitie een onderzoek verrichtte en beide heren insloot. In Assen pleegde in diezelfde periode de koster van een kerk ontucht met kinderen, ook dat haalde de kranten.

Die openbaarheid in de journalistiek en de actieve vervolging door het Openbaar Ministerie stonden in schrille tegenstelling met de manier waarop de kerk die zaken afhandelde. In Assen werd de deken door de ouders gewaarschuwd maar hij greep niet in. Ouders en parochiebestuur kwamen daarna in opstand tegen de bisschop die de bewuste deken handhaafde. In Berkel-Enschot werd de kapelaan door het bisdom eenvoudigweg overgeplaatst naar Tilburg.

Hoe verging het de Oisterwijkse pastoor Schoenmakers binnen de kerk? Hij werd door de Bossche bisschop Bluysen eerst tijdelijk elders in het bisdom op een geheime plek ondergebracht. Waarschijnlijk heeft de Officier van Justitie de zaak niet voor het gerecht kunnen brengen, het was in die tijd bijna ondoenlijk om misdienaars en ouders tegen een pastoor te laten getuigen. Niemand durfde dat. Maar zeker weten doen we het niet, de rechtbankarchieven uit die periode zijn nog niet openbaar. En dus werd pastoor Schoenmakers nadat hij een periode in de luwte had gezeten door bisschop Bluysen gewoon ' uitgeleend ' aan het bisdom Groningen. En kreeg hij eervol ontslag als pastoor van de Markuskerk!

Het 'eervol ontslag' van pastoor Schoenmakers (*De Tijd*, 9 april 1968)

Toen in april 1968 pastoor Dumoulin werd geïnstalleerd in de Markuskerk (Dumoulin was samen met Schoenmakers gelijktijdig kapelaan geweest in Druten) meende deken Verheijen de Markus-parochianen nog eens te moeten wijzen op 'de verdienste van pastoor Schoenmakers, die veel goed werk heeft verricht in de parochie'. Schoenmakers werd dus door de kerk de hand boven het hoofd gehouden en hij mocht in september 1968 kapelaan worden in de H. Martinuskerk te Sneek. Daar keek men niet zo nauw, want er was op dat moment een groot tekort aan geestelijken in het bisdom Groningen. Een kapelaan uit Harlingen die afstand deed van het celibaat en huwde, kon in datzelfde dekenaat Sneek als pastoraal werker aan de slag om gemengde huwelijken te begeleiden. Schoenmakers werd in juni 1971 benoemd tot pastor van de HH Martinus en Jozefparochie in Groningen. En eind 1976 kwam hij weer terug als pastoor en wel van de St. Franciscusparochie in Groningen. Westenders die de pastoor in het hoge Noorden bij toeval tegenkwamen wisten niet wat ze overkwam. Pastoor Schoenmakers overleed begin 1983 en is begraven in Groningen. De kerk spaarde in de jaren zestig zijn slinkende club herders. Met de gevoelens van de kinderen en hun ouders werd geen rekening gehouden.

Lou Bakker 1952-2015

Lou Bakker (links) in 1991 op een FNV-demonstratie

Lou was een van de negen 'apostelen' van de RRT. Eind 1984 was hij bij de oprichtingsvergadering van het redactiecollectief aanwezig. Hij zou over 'onderwijs' gaan schrijven. Volgens mij is het bij één artikeltje gebleven. Lou was veel meer een 'doener', in het onderwijsveld én in de politiek. De redactie van de RRT kon voor het stencilen van ons blad in die jaren tachtig altijd een beroep doen op 'zijn' drukkerij bij basisschool De Kajuit. Maar feitelijk draaide conciërge Theo Franssen er de scepter en deed al het stencilwerk. Met Jos Hamers zijn Lou en ik naar het Fête de l'Humanité in Parijs geweest. Een ouderwets links volksfeest met veel politiek, zang, dans en vleeslappen op barbecues. Dat smaakte naar meer (zeker voor de niet-vegetarische Lou) en enkele jaren is er toen vervolgens een treinreis door de RRT naar dat festival georganiseerd. In de lokale politiek van wat toen ook al 'Progressief Oisterwijk' (CPN-PPR-PSP) heette (enkele radicalen hadden nog Progressief Links Oisterwijk [PLO] voorgesteld) speelde Lou een rol op de achtergrond. Als directeur van de openbare basisschool De Kajuit zat hij dagelijks aan tafel

met het gemeentebestuur. Een prominente rol in het klein linkse samenwerkingsverband was hem te ingewikkeld. In het begin van de jaren negentig werd Lou als vakbondsman wel voorzitter van het socialistische volksgebouw De Schuur. Hij voelde zich er een zondagskind bij de 1 mei-vieringen, omdat hij uitgerekend op die dag jarig was. Maar vaak ontbrak hij ook op de Dag van de Arbeid, zijn verjaardag met zijn gezin en vrienden gingen dan toch voor de 'rooie familie'. Met zijn moeder bleef de familieman een zeer hechte band onderhouden. Als zij hem nodig had, konden wij kameraad Bakker voor de actie wel vergeten. Hij wilde van De Schuur een theater- en filmhuis maken. Lou had vaak schitterende ideeën, die echter niet allemaal uitvoerbaar bleken. Hij was wat impulsief. Zo herinner ik me dat hij met mij een boekenantiquariaat wilde beginnen in zijn schuur zonder eerst met zijn vrouw te overleggen én een zakelijk financieel plaatje te maken. De Kajuit kreeg wat gekleurde leerlingen en werd al spoedig in het villadorp Oisterwijk als 'zwarte school' betiteld, hoewel slechts een klein percentage dat daadwerkelijk was. Maar Lou was op zijn best als hij kon opkomen voor kinderen uit achterstandsgezinnen. Op een Bundersschool zou hij helemaal niet gepast hebben. Zijn Kajuit leek soms meer op een actiecentrum dan op een basisschool. Hij was een vrijbouter die samen met collega-vrijbouter Bert Zwerts van De Coppele veel wist te bereiken op het gemeentekantoor. Antifascismeonderwijs bijvoorbeeld, Lou nam de kinderen altijd mee naar het Anne Frankhuis en nodigde verzetsmensen uit om met de kinderen over de oorlog te praten. Impulsief was hij niet alleen in de politiek, ook in relaties, hoewel hij lange tijd met Mieke getrouwd is geweest en ze samen Maarten en zelfs vrijbouter Koen tot weldenkende wereldburgers hebben opgevoed. Lou is daarna nog tweemaal getrouwd, de laatste maal met Ayse. Hij werkte toen al in het basisonderwijs in Eindhoven, op de meest moeilijke scholen in de meest problematische wijken, dat was een uitdaging voor hem. Hij was de drijvende kracht achter het leercentrum 'Playing for success', waarbij kinderen die een extra steuntje in de rug nodig hebben, support krijgen van onderwijsorganisaties en voetbalclub PSV. In zijn Eindhovense periode keerde hij terug naar zijn politieke roots en werd hij lid van de PvdA, en zelfs afdelingsvoorzitter in zijn woonplaats Maarheeze. Het was één van Lou's dromen om zich na zijn pensionering in Turkije te vestigen. Zo ver heeft het niet mogen komen. 'De lieve reus is geveld' meldden de beide scholen waarvan hij directeur was, nadat Lou op 16 juni getroffen was door een ernstige hersenbloeding. De 'rooie rakker in hart en nieren' (aldus zijn werkgever Salto) werd slechts 63 jaar.

Ad van den Oord

Volg de RRT en Burrie ook op Twitter:

<http://twitter.com/rooieroepoeter>

[http://twitter.com/ Burrie](http://twitter.com/Burrie)